

Το βράδυ της Πέμπτης στο ΚοοΚοο η Θεοδοσία Τσάτσου μου βάλει τα γυαλιά, δηλαδή, γαλλιστί, με ρούμπωσε σε όλα τα επίπεδα. Για να προλάβω το προτρέχον μυαλό σου αξιολογήστε αναγνώστη, το γεμάτο ένταση και πάθος σχόλιό μου δεν έχει να κάνει με την παρακολούθηση μιας συναυλιακής απολυτότητας συναινούντων των συμπαντικών δυνάμεων, ούτε με υπερβατικές αναγνώσεις του νεοελληνορόκ λόγου και μουσικής. Έχει να κάνει με ένα τόσο απλό και θεμελιώδες συστατικό που εκλείπει από τις περισσότερες καλλιτεχνίζουσες περσόνες της βραδινής μπαρομπουζουκόβιας Αθήνας. Ένα τόσο απλό συστατικό, το οποίο περιγράφεται με τη μονοσύλλαβη μα άκρως εύηχη λέξη «cool».

Ναι, δεν κάνω πλάκα και εξηγούμαι για να μπει στο ζουμί της ιστορίας. Εγώ το βράδυ της Πέμπτης δεν ήθελα να πάω στην Τσάτσου. Χαρακτήρισέ με κολλημένο ή ό,τι άλλο έχεις κατά νου, αλλά η πάλαι ποτέ εξωτική φωνή των Μπλε δεν μου γαργάλησε ποτέ τα βαθύτερα νεύρα των αυτιών μου για μία ουσιαστικότερη εξερεύνηση της καλλιτεχνικής της οντότητας –αφήστε που ήμουν από εκείνους τους ανεκδιήγητους τύπους που τη μπερδεύαν για χρόνια με την έτερη των Μπλε, Τζώρτζια Κεφαλά (tre sic). Υπό την πίεση όμως των περισσότερο ευσυνειδητών και επαγγελματικά τυπικότερων συνεργατών μου (βλ. αρχισυντάκτη και φωτογράφο), έφτασα να περνώ την πόρτα του ΚοοΚοο το βράδυ της Πέμπτης με τη σχετική ραθυμία που, όπως αντιλαμβάνεστε, μου κατέκλυζε σώμα και μυαλό.

Προς στιγμιαία απογοήτευση, ο χώρος που ανοίχτηκε μπροστά μου είχε τον χαρακτήρα του

ορθάδικου και ίχνος σκαμπό δεν προέβαλε από πουθενά... Μέχρι να απογοητευτώ και να αρχίζω να επικαλούμαι θεούς και δαίμονες για την συμφορά που με βρήκε να περάσω και αυτό το βράδυ, 3 ώρες, ξεροσταλιάζοντας στο όρθιο, ο εξυπηρετικότατος υπεύθυνος έκανε τα αδύνατα δυνατά για να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για την αρμονική παρακολούθηση της συναυλίας. Και, αφού τα κατάφερε (με εξέπληξε η ευγένειά του), η Θεοδοσία Τσάτσου –νεοβαπτιθείσα σε Babalou– βγαίνει στη σκηνή.

«Είμαι αλλού, είμαι απ' αλλού, με λένε Babalou» ανοίγει το πρόγραμμα και λες: εδώ είμαστε... Τι κάνει αυτή η κοπέλα εκεί πάνω; Τίποτα φοβερό, τίποτα εξαντρικ, τίποτα για να τραβήξει την προσοχή. Είναι μία ροκ τραγουδίστρια που γουστάρει να παίρνει το μικρόφωνο στα χέρια της και να τραγουδά. Λογικό, θα μου πείτε, και καθόλου δύσκολο. Αμ δε! Είναι πολύ δύσκολο για τους περισσότερους συναδέλφους της εκεί πάνω να ξεφύγουν από την ηδυπαθή, ναρκισσιστική τους εικόνα. Η Τσάτσου, θεέ μου(!), είναι ακομπλεξάριστη. Δεν μιμείται, δεν προσποιείται, ούτε καν προσπαθεί να γίνει καλύτερη από αυτό που είναι.

Τραγουδάει και κάνει λάθη (ε, και;), είναι τη μία στιγμή απόμακρη όπως όλοι οι ροκ σταρ και το επόμενο λεπτό δεν διστάζει να γονατίσει και να αλαλάξει παρέα με το κοινό της, στέκεται επί σκηνής και τραγουδά τόσο για την πάρτη της, όσο και για τον κόσμο που

τραβήχτηκε ως το ΚοοΚοο (πανδύσκολη ισορροπία αυτή). Λικνίζεται επί σκηνής με τον δικό της προσωπικό τρόπο, άρρυθμο για τα δικά μου μάτια, μα τόσο ιδιαίτερο και γοητευτικό: μοιάζει κάτι μεταξύ αφρικάνικου χορού και ινδιάνικου τελετουργικού καλέσματος. Και συνεχίζει να τραγουδά, κάνοντας σιγά-σιγά ένα ψυχικό στριπτίζ –ω θεοί της νύχτας, αυτή η γυναίκα εκτίθεται χωρίς να βαυκαλίζεται με τη θαρραλέα πράξη της, χωρίς καν να σου ζητάει ανταλλάγματα.

Και εντέλει τι καταφέρνει; Καταφέρνει να μου τρίψει στο ειδήμων μούτρο μου ένα πλήρες και cool (τι σας έλεγα) πρόγραμμα με τα δικά της τραγούδια που δεν είναι και η επιτομή της ροκ τραγουδοποιίας, αλλά καταφέρνουν να γίνουν προσωπικές καταθέσεις μιας αυτόφωτης τραγουδίστριας. Και, κάπως έτσι, ακούγονται η “Επαφή”, το “Άγγελέ Μου”, το “Σε Θέλω”, το “Εσύ Δεν Ζεις Πουθενά”, η “Θάλασσα”, η “Γυμνή Σοκολάτα”, το “Που Να ’Σαι Τώρα”, το “Κυριακή”, το grand σουξέ “Φοβάμαι”, κάπου στο ενδιάμεσο πετάει και μία Nina Simone έτσι γιατί γούσταρε και κλείνει με το χορευτικότερο και διονυσιακό “Let The Music”. Ήταν διασκεδαστικότερη, ήταν μια cool (άντε πάλι) φιγούρα που δεν τη βαρέθηκα ούτε μία στιγμή. Και, στο τέλος, ασπάστηκα κι εγώ ως άλλος φαν το τσιτάτο που πέταξε ως κατακλείδα «...και θυμηθείτε δεν είστε αυτό που νομίζετε, δεν είστε αυτό που σας λένε...είστε κάτι πολύ περισσότερο....». Respect και το υιοθετώ.

Όσο γράφονταν αυτές οι γραμμές, στο CD player παίζει Τσάτσου και δεν είναι καθόλου τυχαίο. Γεια σου ρε Θεοδοσία, με έκανες να περάσω καλά και μου έριξες σφαλιάρια δυνατά για να ξεκολλήσει το μυαλό μου. Γειώθηκα και θα το θυμάμαι.

Υ.Γ.: Σημειώστε στα συν την πολύ προσιτή τιμή εισιτηρίου μετά ποτού, ήχου και καπνού κόντρα σε όλους όσους θεωρούν ότι η νυχτερινή διασκέδαση πρέπει να μετουσιωθεί σε προτέρημα των ολίγων και των εχόντων. Βλέπετε, η ευγένεια και ο επαγγελματισμός που συναντήσαμε από την πρώτη στιγμή στο ΚοοΚοο αποτελεί συνάρτηση της λογικής και μιας ξεχασμένης ευαισθησίας.

Κείμενο : Σταμάτης Λεόντιος

Φωτογραφίες : Σμαρώ Μπότσα

avopolis.gr